

HỒI THỨ HAI MƯỜI TÁM

CHỈ ĐỂ LẠI MỘT QUẠT Ở TRẦN GIAN

Độc Cô Sách nghe thấy Bán Tử lão nhân thở dài một tiếng rất náo nùng, vội lên tiếng hỏi:

-Lão tiền bối, nghe thấy tiếng thở của tiền bối, tại hạ nhận thấy hình như bên trong có sự gì thương tâm thì phải?

Bán Tử lão nhân lại thở dài đáp:

-Không biết Độc Cô Sách lão đệ có vui lòng nghe câu chuyện thương tâm của lão không?

Độc Cô Sách cũng thở dài một tiếng rồi đáp:

-Xin mời lão tiền bối cứ nói! Độc Cô Sách đang là người rất đau lòng, cũng rất muốn được nghe câu chuyện đau thương của lão tiền bối.

Bán Tử lão nhân bỗng bật cười nói tiếp:

-Sự thương tâm của lão đệ thì dễ đoán lắm, vì lão đệ là một thanh niên anh tuấn trông người lại rất phong lưu, thì thế nào cũng không thoát khỏi chữ Tình.

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Câu chuyện đau lòng của lão tiền bối chắc cũng không khó đoán đâu? Người đời ai cũng bị khoá "lợi", xích "danh" cùm chặt lấy mình. Khoá lợi tuy cứng, nhưng khoá không nổi những nhân vật hay ngao du thiên hạ như lão tiền bối. Vì vậy tại hạ mới đoán chắc việc khiến cho lão tiền bối phiền não, chắc thế nào cũng là sợi xích "danh" chứ không sai?

Bán Tử lão nhân thở dài một tiếng đáp:

-Độc Cô lão đệ đoán đúng đấy, cũng chỉ vì tức khí nhất thời mà chữ "danh" ở trên đời đã làm cho lão phu sống cô độc buồn tênh trong mấy chục năm trời!

Nghe thấy đối phương nói tới mấy chục năm trời. Độc Cô Sách cũng phải giật mình kinh hãi, chàng lại hỏi Bán Tử lão nhân:

-Xin thứ lỗi Độc Cô Sách đường đột hỏi câu này. Chẳng hay lão tiền bối là tăng, là tục, là nho, hay là đạo?

Bán Tử lão nhân vừa cười vừa đáp:

-Lão đệ hỏi như vậy cũng lý thú đấy, chỉ có Tam Bảo là lão không có duyên thôi, còn ba thứ kia thì lão đã từng trải cả. Tuy lão đã làm đạo sĩ rồi, nhưng chưa hề vái qua Tam Thanh, lão đã mặc nho phục, nhưng chưa thi cử bao giờ.

Lúc này Độc Cô Sách đã hơi hoài nghi rồi, nhưng chàng vẫn chưa dám tin chắc hẳn sự ước đoán của mình có đúng hay không, nên chàng lại hỏi tiếp:

-Nghe giọng nói của tiên bối, thì hình như mấy chục năm về trước tên tuổi của tiên bối đã lừng danh khắp thiên hạ thì phải?

Cũng chỉ vì tên tuổi lẫy lừng thiên hạ, mà lão phải đau khổ mấy chục năm trời nay như thế!

Nghe thấy ông ta nói như vậy, Độc Cô Sách đã nắm chắc bảy thành, liền mỉm cười nói tiếp:

-Tại hạ ước đoán lão tiên bối là người có trí kế trác tuyệt, văn võ song toàn, nhưng về phương diện nội lực và chân khí thì có lẽ vì sự khiếm khuyết của tiên thiên mà hơi thiếu hoả hầu, nhưng đối với võ học tinh kỳ của các môn các phái, thì lão tiên bối lại am hiểu hết?

Bán Tử lão nhân kêu "ói chà" một tiếng có vẻ kinh hãi hỏi lại:

-Độc Cô lão đệ, lão đệ sao lại gống hệt bạn cũ năm xưa của lão phu? Bằng không sao lão đệ lại đoán đúng được như vậy?

-Tại hạ không những đoán ra được cái hay cái dở của lão tiên bối, mà lại còn biết rõ cả nguyên nhân và tại sao lão tiên bối lại đau lòng đến phải trốn người đời ẩn cư ở một nơi như thế này.

Bán Tử lão nhân có vẻ không tin hỏi tiếp:

-Chắc lão đệ không thể nào đoán ra được việc của lão phu đâu.

-Tại hạ đoán chắc lão tiên bối bị tai hại vì hai cái vòng.

Bán Tử lão nhân ngạc nhiên la lớn:

-Hai cái vòng ư? Có phải là lão đệ chỉ vòng danh và vòng lợi đấy không?

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Hai cái vòng mà tại hạ nói đây là vòng hữu hình chứ không phải là vòng vô hình. Nghĩa là Nhật nguyệt song hoàn, khí giới của Song Hoàn Quái Tú Trà Thiên Cảnh đấy.

Bán Tử lão nhân thất thần kinh hãi la lớn một tiếng rồi lại nín thinh ngay. Độc Cô Sách vừa cười vừa nói tiếp:

-Bây giờ Độc Cô Sách có nên thay đổi cách xưng hô Bán Tử lão nhân thành Bán Kỳ lão nhân Nam Cung tiên bối không?

Bán Kỳ lão nhân Nam Cung Giáp gượng cười đáp:

-Độc Cô lão đệ tuổi còn trẻ như thế mà nghe ai nói đến chuyện xưa của lão phu vậy?

-Nghe biểu tử của tại hạ là Lưu Vân Tiên Tử Tạ Dật Tư chưởng môn của phái Điểm Thương nói.

-Lão đệ cũng là môn hạ của phái Điểm Thương đấy à?

Độc Cô Sách vội đứng dậy cung kính vái lạy và đáp:

-Gia sư là Đại Bi Tôn Giả năm xưa đã nổi danh cùng với Nam Cung tiên bối mà không thuộc môn phái nào hết.

Nam Cung Giáp kêu "ồ" một tiếng, vừa cười vừa nói tiếp:

-Thế ra lão đệ lại là cao túc của Đại Bi Tôn Giả, rất mừng cho cố nhân đã có đồ đệ tài ba như thế này, thế nào lão phu cũng không bỏ lỡ cuộc nhân duyên ngày hôm nay, khiến lão đệ phải có một chút thu hoạch gì mới được.

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Tiểu bối không dám được lãnh món thưởng hậu hĩ của lão tiền bối mà chỉ mong làm thế nào được hân hạnh giúp việc cho lão tiền bối thôi.

Nam Cung Giáp vừa cười vừa hỏi lại:

-Lão đệ đã biết câu chuyện đó rồi, thế lão đệ có biết rõ tình hình gần đây của Trà Thiên Cảnh không?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Lão tiền bối hỏi rất đúng người đúng chỗ, tiểu bối không những hiểu rõ tình hình gần đây của Trà Thiên Cảnh, mà còn biết cả dĩ vãng của y cho tới bây giờ.

-Vậy Độc Cô lão đệ có thể kể cho lão phu nghe câu chuyện của Thiên Cảnh hay không?

-Về tình hình của Thiên Cảnh thì có thể là rạn vỡ cực độ nhưng trước khi tiểu bối kể chuyện của y cho lão tiền bối hay, tiểu bối muốn biết tại sao lão tiền bối vẫn không kiếm y trả thù?

-Năm xưa lão phu bị Thiên Cảnh làm nhục nhã vô cùng, tức giận quá nỗi lão phu bị bệnh mấy năm liền, chờ tới khi lành mạnh, thì lão phu đã biến thành một phế nhân rồi!

Độc Cô Sách nghe thấy Nam Cung Giáp nói sự tao ngộ xui xẻo ấy cũng phải động lòng thương nhớ thở dài một tiếng.

Nam Cung Giáp nói tiếp:

-Nhưng lão phu vẫn không chịu bỏ phí thời gian của mấy năm trời ấy, dù nằm liệt giường liệt chiếu, lão phu vẫn gắng tìm kiếm những cái tinh hoa kỳ ảo của các pho võ công của các môn phái trong thiên hạ, rồi đúc kết nó lại mà sáng chế ra những thế võ rất đặc biệt.

-Những thế võ mà lão tiền bối nghiên cứu trong lúc đau ốm, chắc thế nào cũng kinh thiên động địa...

-Tuy lão phu không dám nhận những thế võ đó là kinh thiên động địa như lão đệ vừa khen ngợi, nhưng lão phu chắc oai lực của nó mạnh như thế nào và sự biến hoá của nó tinh diệu ra sao, dám nói là độc bộ thiên hạ chứ không ngoa.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Nam Cung tiền bối đã luyện thành tuyệt học như vậy, tại sao không tái xuất giang hồ để tìm kiếm Trà Thiên Cảnh mà trả thù?

Nam Cung Giáp thở dài đáp:

-Ai bảo lão phu không đi tìm kiếm y trả thù? Chỉ vì lão phu đau yếu và vì đau mà hoá thành tàn phế, cho nên mới đổi bộ mặt khác để ra đời đấy thôi!

Độc Cô Sách càng không hiểu, vội hỏi tiếp:

-Năm xưa tiếng tăm của Nam Cung tiền bối rất lừng lẫy, tại sao lại không dùng bộ mặt thực để tái xuất giang hồ?

-Điểm thứ nhất là vì lão phu đã thành tàn phế không còn phong độ năm xưa nữa, trước khi chưa trả được thù cũ, lão phu tự cảm thấy hổ thẹn mà không muốn gặp lại các bạn cũ của võ lâm. Điểm thứ hai là những thể thức mà lão phu đã nghiên cứu ra được tuy rất tinh diệu, nhưng hiểm nó quá ít ỏi và lại thêm chân lực không được dồi dào, như vậy không biết có thể thắng nổi Trà Thiên Cảnh không? Nếu không nắm chắc được sự đắc thắng mười thành, thì không bao giờ lão phu lại lộ mặt ra đời ngay. Cho nên mới phải dùng bộ mặt khác để tìm kiếm y thử thách xem.

-Thế Nam Cung tiền bối có tìm thấy Trà Thiên Cảnh không?

-Hà! Lão phu đã tìm khắp vạn thủy thiên sơn, trải qua không biết bao nhiêu sự khổ sở gian truân và thậm chí suýt nữa thì toi mạng, nhưng vẫn không sao tìm thấy tung tích của Thiên Cảnh đâu hết! Và cũng không nghe thấy giang hồ đồn đại y đã chết rồi gì cả.

Nghe tới đó Độc Cô Sách bỗng mỉm cười hỏi:

-Chẳng hay trong hang động này lão tiền bối có sẵn rượu ngon không?

-Lúc nào lão phu cũng có sẵn rượu ngon, nhưng lão đệ mới tống hết chất độc ở trong người ra, tạm thời không nên uống rượu vội.

-Không phải là tiểu bối muốn uống rượu đâu, mà là muốn tiến bối rót sẵn một chén rượu để đó, khi nghe tiểu bối kể xog chuyện của Trà Thiên Cảnh, thì thể nào cũng khoái trí mà uống cạn lư rượu đó ngay.

-Mấy lời của lão đệ khiến lão phu khó tin, vì khi Nam Cung Giáp này chưa đích tay giết được kẻ thù, thì khi nào lại cao hứng...

Độc Cô Sách không đợi chờ Nam Cung Giáp nói xong, chàng đã lớn tiếng cười và đỡ lời:

-Tiền bối đã trả thù được rồi.

Nam Cung Giác ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại:

-Có phải Trà Thiên Cảnh đã chết rồi đấy không?

Độc Cô Sách gật đầu vừa cười vừa đáp:

-ác giả ác báo, luật tuần hoàn của trời đất quả thực không sai chút nào.

-Y chết rồi khiến lão phu không sao đích thân trả thù được, lão phu sẽ di hận suốt đời!

-Lão tiền bối hãy khoan đừng thất vọng và ân hận như thế vội, lão tiền bối có biết Thiên Cảnh chết như thế nào không?

Nam Cung Giáp mặt lộ vẻ thất vọng và hậm hực đáp:

-Dù thịt của y có biến thành nước máu, xương của y có hoá thành tro đi chăng nữa mà không phải do tay lão phu giết chết, thì lão phu vẫn không sao nguôi cơn hận được!

-Việc này thực là kỳ diệu, sao lại không liên can tới tiền bối được? Trà Thiên Cảnh tên hung ác tuyệt thế ấy đã chết vì ba chữ Nam Cung Giáp của lão tiền bối.

Nam Cung Giáp nghe nói kinh ngạc đến nhảy bắn người lên, vội lớn tiếng hỏi:

-Độc Cô lão đệ nói thế là nghĩa lý gì? Chẳng lẽ ba chữ Nam Cung Giáp của lão phu lại biết giết người hay sao?

-Trà Thiên Cảnh đã bị tên tuổi Nam Cung Giáp của lão tiền bối làm cho hãi sợ đến mất hết hồn vía và rút cục y đã chết ở dưới Nhật Nguyệt song hoàn của mình và chính y đã nhờ nó mà nổi danh cùng tác quái bấy lâu nay.

-Độc Cô lão đệ làm ơn kể rõ thêm một chút. Bằng không lão phu không thể tin được.

Độc Cô Sách bèn kể lại chuyện của Dật Tư đã nói cho mình nghe khi còn ở núi Vân Vụ như thế nào rồi nhất nhất kể hết cho Nam Cung Giáp hay.

Nghe xong Nam Cung Giáp mới tin là sự thật, liền thở dài nói tiếp:

-Đấy, lão đệ xem, người mà có tật thì lúc nào cũng giạt mình. Thực đáng sợ biết bao! Như vậy đủ thấy trượng kiếm giang hồ du hiệp hoàn vũ, về mặt võ công với cơ trí còn là vấn đề thứ yếu, chứ sự thật thì cần nhất phải chú trọng đến hai chữ tâm địa trên hết.

Độc Cô Sách nghe thấy Nam Cung Giáp nói như vậy lại hổ thẹn đến mặt đỏ bừng ngay và chàng cũng phải nhìn nhận cái câu có tật giạt mình ấy quả thật không sai chút nào. Nếu mình không trót làm một việc gì xấu xa, thì tại sao vừa nghe thấy ba chữ Mộ Dung Bích mà đã phải nhảy xuống vực tự tử ngay như thế.

Chàng đang hổ thẹn với lương tâm, bỗng nghe thấy Nam Cung Giáp hỏi tiếp:

-Độc Cô lão đệ đã là cao túc của Đại Bi Tôn Giả, chẳng hay lão đệ đã học qua Đại Bi Tam thức chưa?

Độc Cô Sách biết năm xưa ân sư của mình danh trấn võ lâm bằng pho Đại Bi Tam thức, nhưng mấy năm gần đây đã hoá tam thức thành cửu thức và đã truyền thụ cho mình rồi, nên chàng đáp:

-Có được học rồi. Sao tiền bối lại hỏi tới pho võ công ấy?

Nam Cung Giáp vừa cười vừa đáp:

-Trong khi nằm dưỡng bệnh trên giường, lão phu đã phân tích các thế võ đặc ý nhất của các vị cao thủ, thì lão phu bỗng nhận thấy nếu pho Đại Bi tam thức của Đại Bi Tôn Giả thêm vào một vài thức nữa, oai lực sẽ mạnh hơn nhiều. Cho nên lão phu mới hỏi tới pho đó, để cống hiến ngu kiến.

Độc Cô Sách cảm ơn luôn mồm và trả lời:

-Thưa Nam Cung lão tiền bối, ân sư đã hoá ba thức thành chín thức và đã truyền thụ hết cho tiểu bối rồi.

-Hả, lệnh sư đã tăng thêm sáu thức nhiều như thế? Lão đệ có thể nói cho lão phu nghe qua loa không?

-Nói cho lão tiền bối nghe có khác gì gãi ngứa ở ngoài không? Lão tiền bối ở trong động này lâu như vậy, ắt hẳn phải có đèn lửa chứ? Xin lão tiền bối hãy thấp lên, tiểu bối sẽ biểu diễn từng thức một để tiền bối qua mắt.

-Lão phu không muốn để cho mọi người trông thấy bộ mặt xấu xí của lão phu nữa. Nên lão phu chỉ mong lão đệ nói cho nghe không thôi. Vì bây giờ lão phu đã thành thói quen rồi, nghe lời nói cũng có thể biết rõ được sự ảo diệu ở bên trong của những thức võ ấy liền.

Nghe thấy Nam Cung Giáp nói như vậy, Độc Cô Sách đánh tuân theo mà kể lại chín thức võ ấy một cách rất cặn kẽ, cả sự biến hoá tinh diệu như thế nào cũng nói nốt.

Nói xong, chàng không thấy Nam Cung Giác nói năng gì cả, rất ngạc nhiên và hỏi tiếp:

-Nam Cung tiền bối, tại sao tiền bối không nói năng gì thế? Chẳng lẽ tiền bối nhận thấy trong pho võ ấy còn có nhiều chỗ thiếu sót và không được tinh diệu hay sao? Nếu có chỗ nào cần sửa đổi và bổ túc thêm, xin tiền bối cho biết đi!

Chờ Độc Cô Sách hỏi xong, Nam Cung Giác thở dài một tiếng, Độc Cô Sách càng ngạc nhiên thêm vội hỏi tiếp:

-Sao bỗng dưng tiền bối lại thở dài như vậy?

Nam Cung Giác gượng cười mấy tiếng rồi đáp:

-Lệnh sư quả thực là một vị thánh tăng trong võ lâm. Pho võ công ấy ông ta hoá thành chín thức như vậy thực tinh diệu vô cùng. Có vài chỗ tinh diệu đến nỗi lão phu không sao tưởng tượng nổi.

Lúc này Độc Cô Sách mới biết Nam Cung Giác thở dài như vậy là kính phục ân sư mình đấy thôi chứ không có ý nghĩa gì khác.

Nam Cung Giác thở dài một tiếng nữa nói tiếp:

-Đến giờ lão phu mới biết mình tu khổ luyện bấy lâu, cứ tưởng võ công của mình đã đến chỗ tuyệt mức rồi. Nhưng đến giờ mới biết mình không khác ếch ngồi trong đáy giếng. Người khác còn tiến bộ nhanh hơn mình nhiều.

Thấy ông ta rầu rĩ như vậy, Độc Cô Sách vội an ủi vài câu và mỉm cười nói tiếp:

-Nam Cung tiền bối...

Không để cho chàng nói tiếp, Nam Cung Giác thở dài đỡ lời:

-Căn cứ vào sự việc đó mà xét đoán, thì cũng may năm xưa lão phu chưa đi tìm kiếm Trà Thiên Cánh bằng không với tài ba bế môn tạo xá của mình chưa chắc đã

thắng nổi y. Nếu còn bị nhục lần nữa, chưa biết chừng lão phu có chết xuống dưới chín suối cũng không yên tâm.

Ông ta vừa nói tới đó bỗng có tiếng kêu rất quái dị và thảm khốc vọng tới.

Độc Cô Sách nghe thấy tiếng kêu ấy giật mình đánh thót một cái và cau mày hỏi:

-Đó là tiếng kêu gì thế, hả lão tiền bối?

Nam Cung Giác bỗng hạ thấp giọng xuống, thủng thủng đáp:

-Đó là con Bích Long Kỳ Độc cũng ở trong động này đã làm bạn với lão phu lâu năm, và chính nó đã phun nọc độc làm cho lão đệ mê man bất tỉnh đấy.

Độc Cô Sách hỏi tiếp:

-Tại sao bỗng đứng nó lại kêu rú bi đát như thế?

Nam Cung Giác rầu rĩ đáp:

-Nó đã bị lão phu dùng thủ pháp tuyệt mạch giết chết. Tiếng kêu vừa rồi là tiếng kêu cuối cùng của nó đấy.

Độc Cô Sách nghi ngờ hỏi tiếp:

-Con Bích Long Kỳ Độc đã làm bạn với tiền bối lâu năm, tại sao tiền bối lại dùng tuyệt mạch thủ pháp giết chết nó như vậy?

Nam Cung Giác gượng cười đáp:

-Con Bích Long ấy tuy là bạn của lão phu, nhưng nọc độc của nó quá lợi hại nên bây giờ lão phu không muốn làm bạn với nó nữa, mới nhẫn tâm giết chết nó để khỏi di họa cho người tốt.

-Sao tiền bối lại không muốn làm bạn với nó nữa? Có phải tiền bối không muốn ẩn cư ở trong hang động này nữa chẳng?

-Lão đệ đoán sai rồi. Lão phu đã chán đời không còn muốn sống ở trên trần gian tục tũ này nữa.

-Xin lão tiền bối không nên có ý nghĩ ấy...

-Lão đệ hiểu lầm rồi. Không phải là lão phu muốn tự tử, mà là tại số kiếp của mình đã đến ngày tận rồi.

-Lão tiền bối đừng có nói dối tiểu bối. Làm gì có người lại biết trước được mình sẽ chết như thế?

-Lão phu bị tàn tật đã lâu, không còn thích sống nữa, chỉ có một ý niệm báo thù Thiên Cánh, khiến lão phu chưa có thể chết ngay được nay nghe thấy lão đệ nói câu chuyện vừa rồi thì bỗng cảm thấy người như lơ lửng đi ở trên mây như sắp sửa hòn phách rời khỏi thân thể. Như vậy chả đến lúc sắp chết rồi là gì?

-Lão tiền bối có võ công cao siêu như thế, chắc còn thọ lâu, có khi nào...

Chàng chưa nói dứt thì Nam Cung Giác thở dài một tiếng, và đỡ lời:

-Không ngờ khi đã chán đời thì tử thần đã tới đón mình ngay. Lão phu tự biết không thể sống thêm nữa giờ nữa.

Độc Cô Sách nghe nói rầu rĩ khôn tả, muốn an ủi nhưng không biết nên nói những lời lẽ gì? Nhưng Nam Cung Giác vẫn bình tĩnh nói tiếp:

-Người nào mà chả phải chết, lão đệ tất phải đau lòng như vậy? Huống hồ lão đệ đã cho lão phu biết Trà Thiên Cánh đã chết khiếp vì ba chữ "Nam Cung Giác". Như vậy lão phu đã yên dạ lắm, có thể ngậm cười mà chết được rồi. Nhưng trước khi chết, lão phu còn muốn lão đệ giúp cho hai việc này.

-Xin mời lão tiền bối cứ nói. Dù phải lên núi đao vào đồng lửa, nhưng tiểu bối cũng không từ chối.

-Lão phu đâu dám bảo lão đệ qua núi đao nhảy vào đồng lửa thế. Hai việc này dễ dàng lắm.

Nghe Nam Cung Giác nói tới đây, giọng nói đã rất yếu ớt, biết ông ta đã tới lúc sắp phải lìa đời rồi nên chàng cũng phải ứa nước mắt ra.

Nam Cung Giác ngừng giây lát mới nói tiếp:

-Năm xưa, lão phu hành tẩu giang hồ, ngoài thông minh trí kế ra, lại rất tự phụ bởi bộ mặt vừa đẹp trai vừa anh tuấn của mình, cho nên mới không muốn thân hình tàn phế với bộ mặt xấu xí như thế này gặp lại một người nào nữa, và cũng không muốn ai trông thấy hình dáng và bộ mặt của lão phu, cho nên lão phu chết rồi, xin lão đệ đừng có thắp đèn, để lão phu khỏi tự hổ thẹn với mình ở dưới chín suối, mà chỉ nhờ lão đệ dùng đá niêm phong hộ cái hang động này là lão phu rất cảm ơn lão đệ.

Độc Cô Sách nghĩ bụng:

"Xưa kia mỹ nhân với danh tướng không bao giờ muốn người khác trông thấy mình đầu bạc. Không ngờ Nam Cung Giác lại tiếc bộ mặt và hình dáng của mình xưa kia như thế, đủ thấy vị tiền bối này lạ kỳ, quả thực không sai chút nào".

Thấy Độc Cô Sách không trả lời, Nam Cung Giác gượng cười hỏi tiếp:

-Sao lão đệ không nói năng gì hết? Có phải lão đệ không muốn nhận lời lão phu hay sao?

Độc Cô Sách vội vàng đáp:

-Tiểu bối xin tuân lệnh.

Có vẻ an ủi, Nam Cung Giác thở nhẹ một tiếng rồi nói tiếp:

-Việc thứ hai, là vì lão phu sắp rời khỏi trần tục đến nơi, lại được lão đệ nói cho hay cái tin Thiên Cánh đã chết, không biết lấy gì để báo đền, mà chỉ có một cái quạt tặng lão đệ thôi.

Độc Cô Sách đỡ lời:

-Nam Cung tiền bối, Độc Cô Sách đã được tiền bối cứu cho thoát chết thì đâu còn dám...

Chàng vừa nói tới đó thì Nam Cung Giác đã thở hắt ha hắt hển vội nói tiếp:

-Độc Cô lão đệ, có lẽ lão phu không kịp nói rõ sự bí mật cho lão đệ hay, lão đệ mau đỡ lấy cái quạt này. Trên cái quạt này là tâm huyết cả một đời của Nam Cung... Giác này.

Nói tới câu sau cùng phải gắng lắm ông ta mới thốt ra được.

Độc Cô Sách mũi lòng ứa nước mắt ra, thì đã cảm thấy một luồng gió rất khê nhằm ngực mình phi tới, chàng vội giở thủ pháp "Thính phong tiếp vật (Nghe gió chộp đồ)" bắt lấy vật của Nam Cung Giác. Chàng nhận ngay ra đó là một cái quạt xếp nhưng bằng trúc chứ không phải bằng giấy.

Lúc ấy trong sơn động ngoài sự tối om lại thêm sự tĩnh mịch, chàng ngẩn người ra giây lát rồi ghen ngào kêu gọi:

-Nam Cung tiền bối...

Chàng đã gọi luôn mấy tiếng mà vẫn không nghe đối phương trả lời, mới biết vị tiền bối kỳ nhân tên tuổi lừng lẫy ngang với ân sư mình đã rời khỏi trần thế như bản này rồi.

Vì khi Nam Cung Giác còn sống, đã nhắc nhở mấy lần bảo mình vừa tàn phế vừa xấu xí không muốn người đời trông thấy rõ bộ mặt thực của ông ta. Càng nghe thế lòng hiếu kỳ càng thúc đẩy, chàng chỉ muốn bật lửa lên soi xem vị Bán Kỳ Lão Nhân này xấu xí đến mức độ nào, mà lại không muốn người đời nhìn thấy mặt mình như vậy.

Nhưng khi thấy được cửa ra rồi, chàng lại không nhẫn tâm làm trái lời dặn bảo của vị tiền bối ấy, nên chàng gượng nén sự hiếu kỳ, mà đi thẳng ra ngoài hang động kiếm một tảng đá lớn đem vào bịt kín lấy cửa hang.

Bịt cửa hang xong, chàng liền lấy cái quạt bằng trúc của Nam Cung Giác tặng cho ra xem xét chàng thấy nan quạt được làm bằng tương phi trúc điêu khắc rất tinh vi. Trên quạt một mặt là tranh, một mặt là thơ, hình như họa sĩ này không tài giỏi cho lắm thì phải, trên đó chỉ vẽ một cảnh mai trơ trọi với mấy cái lá Mạc Lan, mấy khóm trúc vàng và ba cây trúc đỏ.

Thơ là một bài thất ngôn tứ tuyệt viết theo thể Nam Cung. Thơ đó viết rằng:

" Lan, cúc, trúc, mai ngụ ý thâm,

Nam Cung phi sát khổ tinh thần

Thùy giải tận đắc kỳ trung diệu.

Tiện thị giang hồ đệ nhất nhân"

Tạm dịch:

Lan, cúc, trúc, mai ngụ ý thâm

Nam Cung nghiên cứu khổ tinh thần

Ai mà hiểu rõ căn nguyên đó

Đích thị giang hồ đệ nhất nhân".

Độc Cô Sách xem tranh và đọc thơ xong cũng càng nghi ngờ không hiểu, liền nghĩ bụng:

"Mấy nét Mạc Lan, mấy khóm trúc vàng, ba cây trúc đỏ, một cành mai trắng này chứa đựng những sự thần ảo huyền bí gì, mà Nam Cung tiền bối lại phải tốn suốt một đời tâm huyết như vậy?"

Chàng xem tranh một hồi, rồi lại đọc thơ, tuy năm chữ "giang hồ đệ nhất nhân" ở câu cuối cùng của bài thơ tứ tuyệt ấy rất hấp dẫn nhưng chàng nghĩ mãi mà vẫn không nghĩ ra được trong mai, lan, cúc, trúc ấy có dụng ý gì?

Sau cùng Độc Cô Sách đành phải gấp cái quạt lại, bỏ vào túi, rồi lại quỳ xuống hướng vào cửa động vái mấy lạy, chàng vái lạy xong liền leo lên trên đỉnh núi Lãnh Vân ngay.

Lúc ấy trên đỉnh núi Lãnh Vân chỉ còn lại những đám mây bay lơ lửng thôi, chứ không còn hình bóng một người nào nữa.

Chàng tìm kiếm khắp cả ngọn núi mà cũng không thấy có vết tích gì là có một trận ác chiến cả, nên chàng cũng không sao biết được Tạ Dật Tư với Bạch Phát Thánh Mẫu đã đấu với vợ chồng Âm Dương Song Sát chưa và đôi bên thắng bại như thế nào?

Chàng đứng ngẩn người ra như sống ở trong giấc mơ, sau cùng chàng quyết định hãy tạm đi trên giang hồ đợi chờ ngày hội kỳ của Thiên Nam đại hội sẽ tới Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân để gắng sức đấu với Hoàn Vũ Cửu Sát một phen rồi liều thân thí mạng hy sinh với đạo nghĩa, như vậy mới dứt khoát được tất cả sự ân oán!

Độc Cô Sách đã quyết định như vậy, bèn dẹp tất cả mọi sự phiền não phức tạp sang một bên, mà để rảnh óc thưởng thức cảnh sắc mùa thu của núi La Phù.

-----oOo-----